

SELECȚIE DE PRACTICĂ JUDICIARĂ A CURȚII DE APEL CLUJ ÎN MATERIE PENALĂ (IULIE-DECEMBRIE, 2023)

Dan-Sebastian Chertes*

1. Incidența prescripției răspunderii penale. Lipsa chestionării inculpatului cu privire la exercitarea dreptului de a solicita continuarea procesului penal. Trimitere spre rejudecare

„(...) Instanța fondului, la termenul de judecată din 20 octombrie 2022, a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei reținute în sarcina inculpatului din infracțiunea de purtare abuzivă prev. de art. 269 alin. (1) și (2) C.pen. în infracțiunea de purtare abuzivă prev. de art. 269 alin. (2) C.pen. și a pus în discuția părților incidența prescripției răspunderii penale raportat la data săvârșirii faptei și la decizia CCR nr. 358/2022.

Este reală susținerea apărătorului părții civile că părțile și procurorul și-au exprimat poziția procesuală cu privire la efectele produse de decizia CCR anterior menționată însă trebuie observat faptul că inculpatul nu a fost întreat dacă dorește continuarea procesului penal.

Nu împărtășim opinia acuzării conform căreia tăcerea inculpatului în această privință conduce la încetarea procesului penal. Acesta este un drept al inculpatului pentru a putea demonstra existența unui caz ce împiedică exercitarea acțiunii penale prev. de art. 16 alin. (1) lit. a)-d) C.proc.pen. și este derivat din dreptul la apărare astfel că exercitarea lui trebuie să poată fi realizată efectiv, nu doar formal.

Or, în condițiile în care instanța fondului a rămas în pronunțare tocmai cu privire la incidența sau neincidența prescripției răspunderii penale și s-a pronunțat doar prin sentința penală atacată cu apel, inculpatul nu a putut să-și exercite dreptul de a solicita continuarea procesului penal. Instanța fondului nu a interplat inculpatul cu privire la posibilitatea exercitării acestui drept procesual iar în economia cauzei nu putem interpreta că tăcerea sa – repetăm, cu privire la o chestiune care nu știa cum va fi tranșată de către magistratul fondului – nu poate echivala cu o renunțare la drept, așa cum sugerează acuzarea.

* Selecția a fost realizată de Dan-Sebastian Chertes, avocat specializat în drept penal, membru și consilier în Consiliul Baroului Cluj, editor-șef al Jurnalului Baroului Cluj. Poate fi contactat la adresa de e-mail contact@chertes.legal. Sursa primară a deciziilor citate este reprezentată de site-ul www.rejust.ro.

Având în vedere cele de mai sus și apreciind că instanța de apel nu poate proceda, ținând cont de poziția procesuală a inculpatului care a precizat că dorește continuarea procesului penal pentru a-și dovedi nevinovăția, la administrarea probatoriului solicitat de inculpat fără a încălca dreptul acestuia la un dublu grad de jurisdicție în materie penală garantat de art. 2 din Protocolul 7 adițional la Convenție, în condițiile în care lipsa cercetării judecătorești echivalează cu lipsa judecății în prima instanță, iar efectuarea acesteia pentru prima dată în fața instanței de apel privează partea de calea de atac, instanța de apel având și obligația de a se asigura că drepturile garantate de Convenție să fie concrete și efective, nu teoretice și iluzorii, va admite apelul declarat de către inculpat, va desființa în întregime hotărârea atacată și va dispune trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe.

Cu prilejul rejudecării instanța de fond va proceda la interpelarea inculpatului cu privire la posibilitatea de a cere continuarea procesului penal conform art. 18 C.proc.pen. iar dacă inculpatul va solicitat acest lucru va proceda la cercetarea judecătorească (...).

extras din decizia penală nr. 1291/27.07.2023 a Curții de Apel Cluj,
disponibilă la <https://www.rejust.ro/juris/8675e3376>

2. Judecători care s-au pronunțat anterior asupra aceluiași temei de arestare. Lipsa imparțialității. Cerere de recuzare admisă

„(...) În prezenta cauză domnii judecători au fost investiți cu soluționarea contestației declarate de inculpatul (...) împotriva încheierii penale nr. (...) /MPJ/11.08.2023 prin care instanța Judecătoriei a dispus în temeiul art. 242 alin. (3) rap. la art. 215 alin. (7) C.proc.pen. înlocuirea măsurii preventive a controlului judiciar cu măsura arestării preventive în dosarul penal nr. (...) /190/2023/a2 în care acesta este trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor lovire și alte violențe prev. de art. 193 alin. (2) C.pen.; lovire și alte violențe prev. de art. 193 alin. (1) C.pen.; distrugere prev. de art. 253 alin. (1) C.pen. și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 371 C.pen., ca efect al comiterii unei noi infracțiuni pe durata cât inculpatul era cercetat sub control judiciar.

Se constată, așadar, cu ușurință faptul că baza factuală avută în vedere pentru soluționarea propunerilor de luare/înlocuire a măsurii preventive în cele două cauze este unică, fiind grefată tocmai pe presupusa comitere a unei noi infracțiuni de lovire sau alte violențe pe durata desfășurării împotriva inculpatului a unei proceduri judiciare anterioare în care acesta se afla plasat sub control judiciar.

Dincolo de existența unui temei de fapt unic, Curtea constată că motivele contestației asupra căreia judecătorii recuzați erau chemați a se pronunța priveau, astfel cum rezultă din practica Deciziei penale nr. (...) /CJ/2023, omisiunea judecătorului fondului de a analiza existența suspiciunii rezonabile că inculpatul cercetat sub control judiciar ar fi săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, precum și a incidenței în cauză a temeiurilor de arestare prev. de art. 223 C.proc.pen. care să facă necesară arestarea, apărarea apreciind că în discuție ar fi vorba de temeiul de arestare prev. de art. 223 alin. (1) lit. d) C.proc.pen.

Or, asupra acestor aspecte magistrații recuzați statuaseră deja prin respingerea contestației declarate împotriva încheierii de luare a măsurii arestării preventive pentru noua infracțiune și chiar dacă s-a invocat și un aspect suplimentar, care ține de încălcarea principiului dublei sancționări pentru aceeași conduită (având în vedere suprapunerea temeiurilor de arestare), suprapunerea parțială a aspectelor litigioase asupra

căroră judecătorii erau chemați a se pronunța constituie temei suficient pentru a se constata aparența lipsei de imparțialitate a acestora.

Conform jurisprudenței instanței de la Strasbourg, imparțialitatea trebuie evaluată atât potrivit unui demers subiectiv, ținându-se seama de convingerea personală și comportamentul judecătorului, adică dacă acesta a demonstrat părtinire sau prejudecăți personale în cauză, cât și potrivit unui demers obiectiv, care constă în a stabili dacă instanța a oferit, în special prin compunerea sa, suficiente garanții pentru a exclude orice îndoială legitimă cu privire la imparțialitatea sa [hot. în cauza *Micallef împotriva Maltei* (MC), pct. 93-101].

Or, făcând aceste demersuri, Curtea constată că în cauză sunt identificabile elemente de natură obiectivă care justifică reținerea aparenței lipsei de imparțialitate, acestea fiind derivate tocmai din temeiurile comune supuse analizei în calea de atac a contestației, de natură a indica lipsa de imparțialitate potrivit demersului obiectiv a completului de judecată.

Pentru toate aceste considerente, se va admite cererea de recuzare a domnilor judecători (...).

extras din încheierea penală nr. 194/23.08.2023 a Curții de Apel Cluj,
disponibilă la <https://www.rejust.ro/juris/deg468gg4>

3. Șantaj. Fapta nu există. Achitare

„(...) Instanța fondului a interpretat în mod eronat materialul probator administrat în cauză, a dat o valoare aparte unor probe administrate în cursul urmăririi penale, ignorând cele administrate în condiții de oralitate și contradictorialitate cu prilejul cercetării judecătorești, a apreciat în mod prea facil că probatoriul administrat pe parcursul întregului proces penal este suficient pentru a răsturna prezumția de nevinovăție de care se bucură orice inculpat.

Instanța fondului a dispus condamnarea inculpatului reținând în sarcina lui faptul că în luna septembrie 2019 i-a furnizat droguri persoanei vătămate minore (...), iar de la mijlocul lunii septembrie 2019 până la data de 14.11.2019, în mod repetat, în fiecare săptămână i-a solicitat să facă demersuri pentru a obține o declarație notarială de acord din partea mamei sale care să-i permită să iasă din țară însoțită de inculpat amenințând-o că nu îi va mai furniza droguri și va trebui să achite și suma de 4.000 lei reprezentând prețul substanțelor furnizate.

Așa cum am precizat și anterior, instanța fondului a conferit o valoare aparte declarațiilor persoanei vătămate în condițiile în care acestea nu au fost constatate pe parcursul procesului penal, nu se coroborează cu restul probatoriului administrat și provin de la o persoană care, la acel moment se confrunta cu o dependență severă de substanțe interzise fapt ce a determinat internarea ei în mod repetat la Neuropsihiatrie infantilă. (...)

Contradicțiile între declarațiile persoanei vătămate sunt ușor de observat și ridică serioase semne de întrebare cu privire la veridicitatea lor. (...)

Declarațiile inculpatului sunt susținute și de dispozițiile martorelor (...), (...), (...), dar și a mamei persoanei vătămate și se coroborează și cu actele medicale existente la dosar în ceea ce o privește pe persoana vătămată minoră. (...)

Analizând aceste declarații, coroborându-le cu actele medicale ce atestă internările persoanei vătămate și tulburările psihice de care aceasta suferea urmare a consumului de droguri nu putem reține cu titlu de

certitudine că fapta imputată inculpatului a existat în materialitatea ei, astfel că se impune pronunțarea unei soluții de achitare conform art. 16 alin. (1) lit. a) C.proc.pen.

Nu a fost dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă că inculpatul ar fi furnizat substanțe cu efect psihoactiv persoanei vătămate în luna septembrie 2019. Și inculpatul și persoana vătămată, în una dintre declarațiile sale mai sus analizată, au arătat că nu se cunoșteau anterior datei când a avut loc petrecerea de la locuința inculpatului, astfel că e înlăturată posibilitatea furnizării substanțelor interzise.

Martorele audiate au precizat chiar că «sursa» persoanei vătămate era Purența. Apoi, din 19.09 până în 20.09.2019 persoana vătămată a fost internată la Neuropsihiatrie Infantilă, contactul cu inculpatul și furnizarea de substanțe psihoactive devenind fizic imposibil.

Finalul activității infracționale imputate inculpatului – 14.11.2019 – nu a fost explicat de organele de urmărire penală și nici nu reiese din probele administrate în cauză.

Suma de bani pretins datorată de către persoana vătămată inculpatului pentru substanțele psihoactive a fost când 5.700 lei, când 4.000 lei, fără a avea nici un reper concret a ceea ce au avut în vedere organele de urmărire penală și instanța fondului în stabilirea ei, cu excepția declarației persoanei vătămate.

(...) Pe baza unor simple afirmații ale unei singure persoane, contrar celor reținute în hotărârea atacată, nu se poate stabili că inculpatul a pus la dispoziția persoanei vătămate substanțe psihoactive în valoare de o anumită sumă.

Latura obiectivă a infracțiunii deduse judecății este dificil de înțeles și nu este probată. Inculpatului i se impută că a constrâns persoana vătămată – prin aceea că a refuzat să-i mai dea substanțe psihoactive și că i-a cerut banii pentru substanțele furnizate; să obțină o procură care să-i permită ieșirea din țară. Or, obținerea unei procuri era legal imposibilă în contextul în care persoana vătămată nu avea acte de identitate.

62

Maniera în care inculpatul i-a cerut persoanei vătămate să obțină acordul mamei sale – înregistrarea cu telefonul – și apoi să obțină procura frizează absurdul. Nu este clar nici motivul pentru care inculpatul ar fi procedat de această manieră, care era scopul pentru care ar fi dus persoana vătămată în străinătate – persoana vătămată spunând fie că pentru a practica boxul, fie pentru a dansa la bară.

Inculpatul a susținut, în mod credibil și constant, că nu a avut nici un fel de relație cu persoana vătămată în perioada infracțională, că abia în anul 2020 au purtat discuții pe Facebook însă discuții absolut normale.

Aspecte pe care instanța fondului le consideră ca evidente – persoana vătămată a primit de la inculpat gratis și cu regularitate substanțe psihoactive, inculpatul a amenințat-o pe persoana vătămată că nu-i mai furnizează substanțe și o pune să plătească contravaloarea substanțelor anterior furnizate cerându-i în schimb o procură – în realitate nu sunt susținute de probele administrate în cauză.

Întreaga acuzație dă senzația de improvizație, de bârfă și zvon, de bănuieli și supoziții pornind, probabil, de la antecedenta penală a inculpatului și de la declarațiile oscilante ale unei persoane dependente.

Pentru toate aceste motive, constatând că standardul probatoriu prevăzut de art.103 alin. 2 teza a II-a C.proc.pen. nu a fost atins, acuzația penală nefiind dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă, vom admite apelul declarat de inculpat, vom desființa în parte hotărârea atacată și în baza art. 16 alin. (1) lit. a) C.proc.pen. vom dispune achitarea inculpatului sub aspectul comiterii infracțiunii de șantaj prev. de art. 207 alin. (1) și (3) C.pen. cu aplicarea art. 35 alin. (1) și art. 77 alin. (1) lit. e) C.pen.

Constatând că fapta ilicită nu există, juridic, în materialitatea ei va fi respinsă acțiunea civilă promovată, având în vedere că nu sunt întrunite cerințele antrenării răspunderii civile delictuale (...).”

extras din decizia penală nr. 1336/24.08.2023 a Curții de Apel Cluj,
disponibilă la <https://www.rejust.ro/juris/g8ed34ee8>

4. Contradicție între considerentele hotărârii și dispozitiv. Nulitate relativă. Trimitere spre rejudecare

„(...) În mod evident, deliberarea în urma căreia instanța de fond a apreciat că se impune ca inculpatului să-i fie aplicată pedeapsa amenzii penale în cuantum de 8000 lei și să fie obligat la plata sumei de 5000 lei reprezentând daune morale a fost anterioară pronunțării soluției, prin dispozitivul acesteia inculpatului i-a fost aplicată pedeapsa amenzii penale în cuantum de 4000 lei și a fost obligat la plata sumei de 4000 lei către partea civilă, condiții în care suntem în prezența unei contradicții vădite între considerentele și dispozitivul sentinței.

Curtea consideră că această contradicție dintre dispozitivul hotărârii și considerentele acesteia cu privire la cuantumul pedepsei aplicate inculpatului și a daunelor morale la plata cărora l-a obligat către partea civilă determină nulitatea relativă a hotărârii, inculpatului și părții civile fiindu-le adusă o vătămare prin încălcarea dreptului la apărare întrucât această situație creează o restrângere disproporționată a dreptului la un proces echitabil, care nu poate fi compensată prin analiza instanței de control judiciar.

Contradicția dintre considerentele hotărârii și dispozitivul acesteia nu constituie o cauză de nulitate absolută, astfel încât nu se încadrează ca atare printre motivele care pot atrage desființarea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare în conformitate cu art. 421 pct. (2) lit. b) C.proc.pen.

Curtea constată că soluția se impune pentru a garanta respectarea atât a dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, cât și a dreptului la două grade de jurisdicție în materie penală garantat de art. 2 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Chiar dacă apelul este o cale de atac integral devolutivă, instanța de control judiciar având plenitudine de jurisdicție și putând reaprecia și statua atât asupra vinovăției inculpatului, cât și a cuantumului pedepsei și modalității de individualizare a executării acesteia, dar și a cuantumului daunelor morale acordate - acest efect al apelului nu echivalează cu a statua în primă și ultimă instanță asupra acestor aspecte deosebit de importante, cu respectarea tuturor garanțiilor dreptului la un proces echitabil.

Totodată, Curtea reține că apelul este, în principal, o cale de atac și, prin urmare, presupune în mod necesar realizarea controlului judiciar. Or, controlul judiciar nu poate fi realizat în concret în condițiile existenței unei contradicții între dispozitivul sentinței și considerentele acesteia în ceea ce privește cuantumul pedepsei aplicate inculpatului, cu atât mai mult cu cât atât cel menționat în considerente (8000 lei), cât și cel indicat în dispozitiv (4000 lei) se situează între limitele prevăzute de lege pentru infracțiunea sub acuzația căreia inculpatul a fost trimis în judecată.

Câtă vreme această contradicție între considerentele și dispozitivul sentinței în ceea ce privește cuantumul pedepsei aplicată inculpatului și a daunelor morale acordate părții civile atestă lipsa unei judecăți efective în fața instanței de fond și face iluzoriu dreptul la un dublu grad de jurisdicție, Curtea consideră că este necesar să se desființeze hotărârea și să se trimită cauza spre rejudecare instanței de fond.

Pentru aceste considerente, în baza art. 421 pct. (2) lit. b) C.proc.pen., art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și art. 2 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale se vor admite apelurile declarate (...).”

extras din decizia penală nr. 1354/04.09.2023 a Curții de Apel Cluj,
disponibilă la <https://www.rejust.ro/juris/72ge7deee>

5. Trafic de droguri de mare risc. Probatoriu insuficient și acuzație neclară. Achitare

„(...) Examinând întreg ansamblul mijloacelor de probă administrate în cauză cu privire la acuzația de trafic de droguri de mare risc în formă continuată adusă inculpatului (constând, astfel cum s-a precizat anterior, în aceea că în perioada februarie-aprilie 2022 ar fi vândut unor persoane necunoscute, la date și în locații necunoscute, într-un număr de împrejurări nestabilite, diferite cantități de cocaină), Curtea de apel constată că, în concret, această acuzație se bazează de fapt doar pe declarațiile date de martora (...), martoră la locuința căreia a fost găsit ghiozdanul inculpatului în care se afla o cantitate de pulbere ce conținea cocaină și alte obiecte pe care s-a relevat cocaină, dar și obiecte pe care s-a pus în evidență THC despre care martora a precizat că îi aparțin și martoră care a precizat că inculpatul a consumat substanțe interzise și în locuința sa.

Curtea reamintește faptul că acuzațiile cercetate în prezenta cauză nu vizează eventuala deținere a cantității de 34,6 grame de cocaină în vederea distribuirii, ci pretinse vânzări de diferite cantități de cocaină către persoane neidentificate, la date și în locații nestabilite, într-un număr de împrejurări nestabilite, prima instanță apreciind că în acest caz s-ar impune reținerea unui număr de 2 acte materiale.

În ceea ce privește alte mijloace de probă indicate de procuror și de prima instanță ca susținând acest capăt de acuzație, observăm faptul că discuțiile redată la dosar, extrase în urma percheziției informatice efectuate asupra telefonului inculpatului și la care se face referire în cuprinsul rechizitoriului datează din anul 2018, iar convorbirile telefonice interceptate, coroborate cu celelalte probe administrate în cauză, nu apar a se referi la tranzacții cu substanțe interzise.

În ceea ce privește rezultatele percheziției informatice, observăm faptul că potrivit fișei de cazier judiciar a inculpatului, acesta a fost condamnat prin sentința penală nr. 311/2016 a Tribunalului pentru comiterea infracțiunilor de efectuarea de operațiuni cu substanțe susceptibile de efecte psihoactive și deținere de droguri de risc și mare risc pentru consum propriu, iar prin sentința penală nr. 300/2019 a Tribunalului a fost condamnat inculpatul din nou pentru comiterea infracțiunii de efectuarea de operațiuni cu substanțe susceptibile de efecte psihoactive în formă continuată.

Inculpatul a fost arestat la data de 13.06.2018, iar la data de 08.03.2019 a fost înlocuită măsura arestării preventive cu arestul la domiciliu.

În contextul acestor aspecte, Curtea de Apel apreciază că discuțiile purtate de inculpat în anul 2018 referitoare la tranzacționarea de substanțe interzise nu poate fi de natură a susține acuzația de vânzare de cocaină în perioada februarie-aprilie 2022.

În privința convorbirilor interceptate și redată la dosar, Curtea apreciază că acestea, de asemenea, nu susțin acuzația cercetată. Discuția purtată de inculpat la data de 11.04.2023 cu o persoană care s-a dovedit a fi martora (...) audiată în cursul judecății nu dovedește decât că la acea data inculpatul s-a întâlnit cu această persoană. În lipsa altor mijloace de probă care să releve faptul că acea întâlnire a urmărit realizarea unei tranzacții cu droguri (mijloace de probă ce nu există), în lipsa coroborării unui anumit mod de interacțiune cu alte discuții care să releve o eventuală încercare de codificare/ascundere a subiectului convorbirilor, observând și aspectele relatate de martora (...) cu privire la faptul că inculpatul ar fi discutat cu diferite persoane prin apel video și prin Whatsapp cu funcția de ștergere a mesajelor activată, Curtea apreciază că discuția menționată anterior nu susține acuzația de trafic de droguri adusă inculpatului.

Celelalte două convorbiri punctate mai sus fac referire la «ceva de dormit» și la Xanax. Curtea constată că potrivit declarației martorei (...), consumul de cocaină îl făcea pe inculpat mai energic, astfel că discuția inculpatului cu o persoană care îi cere «ceva de somn» nu se poate referi la cocaină.

De asemenea, observând că la locuința inculpatului s-a găsit Xanax, precum și faptul că acest medicament conține ca și substanță activă alprazolam, compus enumerat în Tabelul III anexă la Legea 143/2000, Curtea reține faptul că discuția purtată de inculpat în cuprinsul căreia îi reproșează unei persoane faptul că îi solicită prin telefon Xanax nu rezultă dincolo de orice îndoială a se referi la cocaină.

În ceea ce privește declarațiile date de martora (...), Curtea reține faptul că aspectele relatate de aceasta relevă faptul că martora nu a cunoscut foarte multe detalii despre activitățile ilicite ale inculpatului, iar o astfel de probă testimonială, în lumina și a componentei dreptului la un proces echitabil constând în necesitatea prezentării acuzațiilor către inculpat într-o manieră cât mai detaliată (cu observarea și a specificului infracțiunilor cercetate), apreciem că nu poate sta la baza unei soluții de condamnare a inculpatului pentru infracțiunea de trafic de droguri de mare risc.

Potrivit jurisprudenței, sfera de aplicare a art. 6 paragraful 3 lit. a) trebuie apreciată în lumina dreptului la un proces echitabil în ansamblul său, garantat la art. 6 paragraful 1 din Convenție. În materie penală, o informare precisă și completă cu privire la acuzațiile aduse unui inculpat și, prin urmare, cu privire la încadrarea juridică pe care instanța ar putea să o rețină împotriva acestuia, este o condiție esențială a echității procedurii (*Pélissier și Sassi împotriva Franței, Sejdicovic împotriva Italiei*). Inculpatului trebuie să i se prezinte acuzația într-o manieră completă și detaliată, în așa fel încât să permită acestuia să își exercite în mod efectiv dreptul la apărare. Curtea Europeană a Drepturilor Omului acceptă faptul că întinderea informațiilor «detaliate» vizate de această dispoziție variază în funcție de circumstanțele speciale ale cauzei, însă acuzatul trebuie să dispună, în orice caz, de suficiente elemente pentru a înțelege pe deplin acuzațiile care i se aduc, pentru a își putea pregăti apărarea în mod corespunzător.

Caracterul adecvat al informațiilor trebuie să fie apreciat din perspectiva art. 6 paragraful 3 lit. b), care recunoaște oricărei persoane dreptul de a dispune de timpul și înlesnirile necesare pentru a-și pregăti apărarea, și în lumina dreptului mai general la un proces echitabil, garantat de art. 6 paragraful 1 din Convenție (*Mattocchia împotriva Italiei, Bäckström și Andresson împotriva Suediei*). În prezenta cauză, deși în cursul camerei preliminare a fost parcursă procedura de regularizare a rechizitoriului în două etape, atât în fața judecătorului instanței de fond cât și a judecătorilor instanței de control judiciar, acuzațiile aduse inculpatului în ceea ce privește infracțiunea de trafic de droguri de mare risc în formă continuată au rămas vagi, imprecise, nefiind identificată nici o persoană care să fi cumpărat de la inculpat cocaină.

În privința declarațiilor martorei (...), deși prima instanță a reținut faptul că ar trebui acordată prioritate declarației martorei din cursul urmăririi penale, Curtea observă că nici acea declarație nu poate fi considerată a susține o acuzație suficient de detaliată încât să permită inculpatului exercitarea dreptului la apărare într-o manieră care să asigure echitatea procedurii derulate față de acesta în prezenta cauză. Se constată astfel faptul că prin declarația dată în fața instanței, martora a precizat că inculpatul ar fi început să vândă substanțe interzise în aprilie 2022, însă în cursul urmăririi penale nu a estimat momentul de început al unei astfel de preținse activități, perioada presupus infracțională fiind stabilită de organele de urmărire penală pe baza momentului de început al relației dintre cei doi.

De asemenea, față de aspectele relatate de martora care a precizat că inculpatul vindea și cocaină și sare (respectiv substanță susceptibilă de efecte psihoactive, observându-se faptul că în urmă cu aproximativ jumătate de an inculpatul vânduse aproximativ 4 kg de substanțe psihoactive, iar anterior fusese condamnat pentru efectuarea de operațiuni cu astfel de substanțe), fără ca martora să cunoască ce ar fi tranzacționat inculpatul cu ocazia fiecărei întâlniri cu diferite persoane, nu se observă motivul pentru care s-ar putea reține faptul că inculpatul ar fi vândut de mai multe ori cocaină și nu doar o dată.

Toate aceste aspecte, în lipsa identificării vreunei persoane care să fi cumpărat cocaină de la inculpat, conduc la concluzia că această acuzație adusă inculpatului este marcată de arbitrar, nu poate fi considerată

o acuzație suficient de detaliată în lumina dreptului la un proces echitabil și nu poate sta la baza unei soluții de condamnare.

Curtea precizează și în acest context faptul că obiectul judecății în prezenta cauză vizează strict presupuse acțiuni de vânzare de cocaină în perioada februarie-aprilie 2022 către persoane necunoscute, la date și în locații necunoscute, într-un număr de împrejurări nestabilite, fără ca prezenta instanță să analizeze deținerea cantității de 34,6 grame de cocaină găsită la percheziția domiciliară. Curtea de Apel apreciază că față de aprecierile vizând lipsa echității procedurii din perspectiva caracterului vag al acestui capăt de acuzație adus inculpatului prin raportare la dreptul său la apărare, precum și față de faptul că s-a întocmit un alt dosar penal având ca obiect presupusa deținere în vederea distribuirii a cantității de cocaină găsită la percheziția domiciliară, nu se poate aprecia că declarația martorei (...) se coroborează cu probele găsite la percheziția domiciliară (plicurile goale sau cu urme de cocaină și cântarul cu urme de cocaină) în susținerea faptului că inculpatul ar fi vândut anterior percheziției domiciliare cocaină.

Față de toate aceste considerente, Curtea de Apel apreciază că în privința infracțiunii de trafic de droguri de mare risc în formă continuată soluția instanței de fond este nelegală, impunându-se o soluție de achitare întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. a) C.proc.pen. (...).

extras din decizia penală nr. 1579/26.10.2023 a Curții de Apel Cluj,
disponibilă la <https://www.rejust.ro/juris/39773397g>

6. Cameră preliminară. Invocarea excepțiilor în aceeași zi cu pronunțarea încheierii prin care se constată că nu s-au invocat cereri și excepții. Lipsa citării. Trimitere spre rejudecare

66

„(...) Procedând la soluționarea cauzei, prin prisma motivelor invocate, dar și din oficiu, Curtea reține următoarele:

La data de 19 octombrie 2023, Tribunalul a pronunțat încheierea penală prin care în baza art. 349 alin. (1) C.proc.pen. a constatat legalitatea sesizării instanței, legalitatea probelor și a actelor de urmărire penală, dispunând-se totodată începerea judecății pentru infracțiunile descrise în cuprinsul rechizitoriului.

Curtea constată că la aceeași dată, respectiv 19.10.2023, inculpatul a transmis la dosar un memoriu cuprinzând cereri și excepții prin care au fost invocate motive de nulitate absolută privind administrarea unor acte de urmărire penală. În concret, conținutul memoriului depus la dosar este similar cu cel care conține motivele prezentei contestații.

Într-adevăr, potrivit, mențiunii aflate la prima pagină a memoriului cererile formulate de inculpat au fost transmise judecătorului de cameră preliminară de la instanța de fond doar a doua zi, respectiv la data de 20.10.2023, cauza fiind soluționată de Tribunal la data de 19 octombrie 2023, fără citarea părților, fără dezbateră contradictorie a excepțiilor formulate.

Potrivit art. 344 alin. (4) C.proc.pen. la expirarea termenelor prevăzute la alin. (2) și (3), dacă s-au formulat cereri sau excepții sau dacă a ridicat excepții din oficiu, judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul pentru soluționarea acestora cu citarea părților și a persoanei vătămate și cu participarea procurorului.

În ceea ce privește natura termenului prevăzut în cuprinsul art. 344 alin. (2) C.proc.pen. prin decizia nr. (...) din 4 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursului în interesul legii s-a statuat că termenul în care inculpatul, persoana vătămată și celelalte părți pot formula,

în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală este un termen de recomandare, fiind totodată un termen judiciar.

Curtea constată că prin rezoluția din 27.09.2023, judecătorul de cameră preliminară de la instanța de fond a stabilit un termen de 20 de zile calculat de la data luării la cunoștință a rechizitoriului și a faptului că inculpații pot formula cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

Potrivit notei telefonice existente la dosar și a datei înscrise pe dovada de comunicare, inculpatul a semnat de primire la data de 27.09.2023, aducând totodată la cunoștința instanței faptul că va fi asistat în continuare de același avocat ales, care i-a acordat asistență juridică și în faza de urmărire penală.

La data de 11.10.2023 avocatul ales al inculpatului a formulat o cerere de prelungire a termenului stabilit în temeiul art. 344 alin. (2) C.proc.pen., cerere respinsă însă, prin rezoluția din data de 12.10.2023 de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța de fond, motivat de faptul că inculpații se aflau în stare de arest preventiv, iar apărătorul ales a acordat asistență juridică inculpaților și în cursul urmăririi penale.

Curtea apreciază că, având în vedere aspectele de mai sus, conduita procesuală a inculpatului în faza camerei preliminare era previzibilă, respectiv formularea de către acesta a unor cereri și excepții care fac obiectul camerei preliminare și care impuneau o dezbatere contradictorie, după ce se realiza citarea părților.

Conținutul art. 344 alin. (4) C.proc.pen. a fost modificat prin Legea nr.75/2016, în sensul prevederii exprese a citării părților pentru termenul la care se dezbate cererile și excepțiile, tocmai pentru a asigura părților dreptul la un proces echitabil, atât în ceea ce privește egalitatea armelor, în raport cu acuzarea, cât și din perspectiva respectării dreptului la apărare.

Pornind de la considerentele Deciziei nr. (...) din 14 iulie 2023 a Curții Constituționale a României, Curtea de Apel apreciază că stabilirea unui termen judiciar de invocare a cererilor și excepțiilor privind legalitatea urmăririi penale trebuie să ofere posibilitatea reală de a formula astfel de cereri, care ulterior să fie supuse dezbaterii contradictorii, cu respectarea tuturor garanțiilor subsumate dreptului la un proces echitabil, consacrat atât de art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, cât și de reglementările naționale, art. 8 și art. 10 C.proc.pen.

Constatând că procedura camerei preliminare a fost soluționată de către instanța de fond fără ca părțile să fie legal citate, Curtea în temeiul art. 425¹ pct. 7 lit. b) C.proc.pen. va admite contestația formulată de inculpat împotriva încheierii penale nr. (...) din 19 octombrie 2023 a judecătorului de cameră preliminară pronunțată în dosarul nr. (...)/84/2023/a1 a Tribunalului, pe care o va desființa integral și trimite cauza spre rejudecare.

Soluția se impune și prin prisma respectării dublului grad de jurisdicție. Astfel, Curtea consideră că, deși, în cuprinsul motivării contestației au fost invocate motive de nulitate absolută a actelor de urmărire penală, ceea ce teoretic ar fi putut constitui direct obiectul analizei instanței de control judiciar, prin prisma dispozițiilor art. 347 alin. (4) C.proc.pen., totuși, respectarea drepturilor procesuale ale inculpatului presupune inclusiv, asigurarea accesului la dublu grad de jurisdicție, atunci când legea o prevede.

Or, în cazul de față, accesul la primul grad de jurisdicție nu a fost asigurat, prin acordarea unui termen, la care părțile să fie citate, pentru ca cererile acestora să fie supuse dezbaterii contradictorii și analizei judecătorului de cameră preliminară de la instanța de fond. Atâta timp cât contestatorul a formulat cereri și excepții până la termenul stabilit pentru pronunțarea soluției asupra camerei preliminare (chiar dacă în aceeași zi), considerăm că invocarea cererilor și excepțiilor cu depășirea termenului judecătoresc (care a expirat la data de 18.10.2023), dar anterior pronunțării încheierii de soluționare a procedurii de cameră

preliminară (în speță nu se poate stabili care dintre momentele procesuale a avut loc primul – formularea cererilor și excepțiilor sau pronunțarea judecătorului asupra procedurii de cameră preliminară, având în vedere că ambele au avut loc în aceeași zi), nu echivalează cu o neformulare a cererilor, judecătorul fiind dator să se pronunțe asupra celor invocate.

Având în vedere soluția legislativă prevăzută la art. 425¹ alin. (2) lit. b) C.proc.pen. care impune desființarea hotărârii atacate și rejudecarea cauzei de către judecătorul sau completul care a pronunțat-o, în situația în care se constată că nu au fost respectate dispozițiile privind citarea, Curtea de Apel va admite contestația, pentru toate considerentele menționate anterior și va desființa integral hotărârea atacată, trimitând cauza spre rejudecare Tribunalului.

Instanța de fond va proceda la reluarea integrală a procedurii de cameră preliminară a cauzei (cu privire la ambii inculpați), urmând ca soluționarea fazei camerei preliminare să se realizeze cu citarea părților și oferirea posibilității reale de exercitare efectivă și directă a tuturor drepturilor procesuale (...).

extras din încheierea penală nr. 328/22.11.2023 a Curții de Apel Cluj,
disponibilă la <https://www.rejust.ro/juris/72g85g695>

7. Plângere împotriva soluției de clasare. Insuficiența cercetărilor aspectelor semnalate de petent. Admiterea plângerii

„(...) Curtea reține următoarele:

Dispozițiile referitoare la executarea silită au ca scop să pună la dispoziția persoanelor interesate, posibilitatea de realizare a drepturilor recunoscute printr-o hotărâre judecătorească sau un alt titlu executoriu, în cazul în care debitorul nu le aduce la îndeplinire de bună voie. Sesizată cu cererea petentului de punere în executare a unei hotărâri judecătorești, în acord cu prevederile art. 665 C.proc.civ., executorul judecătoresc verifică îndeplinirea condițiilor legale pentru deschiderea procedurii de executare și, după caz, respinge motivat deschiderea procedurii. Potrivit art. 666 C.proc.civ., executorul judecătoresc solicită încuviințarea executării silită instanței de executare, căreia îi va înainta și titlul executoriu. Executorul judecătoresc, un profesionist în materia executării silită, care îndeplinește un serviciu de interes public și fără de care executarea silită nu se poate realiza, nu poate pretinde petentului creditor să cunoască ce hotărâre judecătorească constituie titlu executoriu, respectiv hotărârea primei instanțe sau cea pronunțată într-o cale de atac.

În acord cu art. 5 din Legea nr. 188/2000, activitatea executorilor judecătorești se desfășurează în condițiile legii, cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale părților și ale altor persoane interesate. Atribuția prev. de art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000, de punere în executare a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii, presupune, implicit, ca premisă, identificarea titlului executoriu. În raport de dispozițiile art. 632 C.proc.civ., care conține o normă imperativă, părțile nu pot atribui, prin manifestarea lor de voință, valoare de titlu executoriu unui înscris.

Ca atare, solicitarea petentului de a se pune în executare decizia din recurs a Curții de Apel nu a obligat executorul judecătoresc să sesizeze instanța de executare cu cererea de încuviințare silită a aceluși titlu și nu scutește, astfel, executorul, să aprecieze personal care hotărâre judecătorească este aptă a fi executată, ca fiind titlu executoriu.

Curtea constată că efectuarea verificărilor în prezenta cauză, raportat la cele reclamate de petent, s-a limitat la solicitarea de la Biroul executorilor judecătorești intimați, a unei fotocopii de pe dosarul execuțional. Se

constată că intimatul a depus la dosar note scrise, exprimându-și punctul de vedere cu privire la cele reclamate de petent.

Curtea consideră că cercetările efectuate, limitate la studiul înscrisurilor care au compus dosarul execuțional, nu au lămurit împrejurările în care executorii judecătorești intimați au răspuns solicitării petentului, de vreme ce finalmente, demersul de punere în executare a hotărârii judecătorești, în sensul reluării procedurii de evaluare profesională a petentului, a eșuat.

Curtea apreciază că se impune audierea de către procuror a petentului și a intimaților, pentru a lămuri împrejurările în care s-a formulat cererea de executare silită, în care s-a evaluat solicitarea și s-a determinat hotărârea judecătorească aptă să constituie titlu executoriu și dacă au existat demersuri ulterioare, eventual întreprinse de către intimați, în vederea ducerii la îndeplinire a solicitării petentului, de a beneficia de executarea silită a hotărârii judecătorești definitive, favorabile, pe care a obținut-o.

Curtea se limitează la a nu face aprecieri cu referire la calitatea de titlu executoriu a deciziei din recurs, prin raportare la prevederile art. 632-634 C.proc.civ., pentru că în raport de conținutul acuzației, prioritar interesează poziția intimaților cu privire la conduita lor în procedura executării silite. Interesează, astfel, ce temei legal a avut în vedere Biroul de executori judecătorești, în aprecierea calității de titlu executoriu a hotărârii din recurs, cu care a investit instanța de executare în procedura încuviințării executării silite și care este opinia juridică a acestor profesioniști în raport de alegațiile instanței de executare, care a respins cererea de încuviințare a executării.

De asemenea, interesează care au fost demersurile întreprinse ulterior pronunțării încheierii de respingere de către instanța de executare, de vreme ce solicitarea petentului a rămas neîndeplinită. În evaluarea conduitei profesionale a intimaților, din perspectiva acuzației formulate, interesează tot contextul activității desfășurate subsumate cererii creditorului, context care poate oferi date relevante în privința bunei credințe a intimaților investiți cu solicitarea creditorului și poate releva o conduită în acord cu legea sau din contră, o conduită culpabilă, respectiv o eventuală neglijență în activitatea profesională.

Îndeplinirea unui serviciu de interes public necesită o transparență în fața autorităților, în raport de nemulțumirea unui justițiabil neprofesionist și care și-a văzut un drept nerealizat, astfel că derularea prezentei proceduri – *in rem* de altfel – nu trebuie să fie apreciată de către intimați ca fiind vătămătoare. Când o hotărâre judecătorească definitivă, aptă de a fi executată silit, nu este adusă la îndeplinire, beneficiarul acesteia – în calitate de creditor se poate considera în mod legitim nedreptățit, astfel că demersul său de a obține executarea dreptului recunoscut poate fi lesne înțeles. În oglindă, verificarea temeinică și completă a condițiilor care au împiedicat valorificarea acestui drept este pe deplin întemeiată.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 341 alin. (6) lit. b) C.proc.pen., se va admite plângerea formulată de petent (...).”

extras din încheierea penală nr. 259/28.11.2023 a Curții de Apel Cluj,
disponibilă la <https://www.rejust.ro/juris/62e257g89>

8. Lipsa analizei probatoriului și a raționamentului logico-juridic care a condus la soluția pronunțată. Trimitere spre rejudecare

„(...) Examinând hotărârea apelată în acest context argumentativ, Curtea reține că instanța de fond nu a respectat obligația de motivare pe care o avea potrivit dispozițiilor menționate mai sus.

Astfel, hotărârea apelată cuprinde situația de fapt preluată din actul de sesizare. Sub acest aspect, Curtea reține că instanța nu este obligată să rețină propria sa stare de fapt atunci când aceasta a fost descrisă corespunzător în actul de sesizare, iar probatoriul administrat în cauză o confirmă. Din această perspectivă, însușirea în tot sau parte a situației de fapt din rechizitoriu nu echivalează cu nemotivarea hotărârii judecătorești.

Esența hotărârii o constituie analiza probatoriului care a stat la baza soluției dispuse cu privire la latura penală și, după caz, la latura civilă a cauzei. Fiind vorba despre o analiză, această parte a motivării nu trebuie să se rezume la redarea ca atare a unor mijloace de probă, ci trebuie să cuprindă raționamentul logico-juridic stabilit pe baza acestora, cu evidențierea probelor care au condus la stabilirea adevărului judiciar, dar și a celor care, dimpotrivă, au fost înlăturate.

Or, tocmai această analiză a probelor și raționamentul logico-juridic lipsește din hotărârea apelată. Se poate observa cu ușurință că, după o redare a mijloacelor de probă prin care s-au obținut probele, prima instanță a reținut „Raportat la probațiunea administrată instanța va concluziona că fapta de amenințare din data de 02.02.2021 există, dincolo de orice îndoială rezonabilă, și a fost săvârșită de inculpat cu forma de vinovăție prevăzută de lege – intenție indirectă – a prevăzut rezultatul faptei sale (crearea unei temeri persoanei vătămate) și, deși nu l-a urmărit, a acceptat posibilitatea producerii acestui rezultat”, trecând apoi la precizarea elementelor constitutive ale infracțiunii și la individualizarea pedepsei.

Or, procedând în acest mod, prima instanță nu a analizat probele și nu a arătat raționamentul logico-juridic pentru care a constatat îndeplinite condițiile de tipicitate ale infracțiunii reținute în sarcina inculpatului.

Această analiză se impunea cu atât mai mult cu cât, în cauză, a fost trimis în judecată acest inculpat, în sarcina lui reținându-se săvârșirea unui număr de două infracțiuni, iar acesta a negat comiterea faptelor. În fața instanței de fond, inculpatul a formulat observații și apărări cu privire la lipsa de tipicitate a infracțiunii reținute în sarcina lui și a solicitat achitarea sa, iar persoana vătămată a făcut precizări cu privire la condițiile de procedibilitate și la împrejurările comiterii faptelor, solicitând condamnarea pentru ambele infracțiuni, însă instanța de fond nu a analizat niciuna dintre aceste apărări/observații și nici nu a analizat elementele de tipicitate ale infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului.

În concluzie, Curtea reține că simpla enumerare a mijloacelor de probă existente la dosar nu poate suplini motivarea hotărârii, iar referirea globală la acestea și absența unor trimiteri la probele administrate constituie o nemotivare a hotărârii care pune părțile în situația de a nu înțelege care sunt considerentele pentru care instanța de fond a pronunțat condamnarea pentru una dintre infracțiunile pentru care s-a dispus trimiterea lui în judecată și care sunt considerentele pentru care au fost respinse apărările, făcând totodată imposibilă exercitarea controlului judiciar cu privire la aceasta (...).

extras din decizia penală nr. 1877/19.12.2023 a Curții de Apel Cluj,
disponibilă la <https://www.rejust.ro/juris/ded57d99g>

9. Recunoașterea unei hotărâri străine. Motiv de refuz. Apel admis

„(...) Examinând actele dosarului, Curtea a reținut că nu reiese că Hotărârea nr. BHDL(...)021, pronunțată de Bezirkshauptmannschaft Deutschlandsberg în data de 17.01.2022 definitivă la 16.03.2022, ar fi făcut obiectul unei proceduri scrise, că persoana în cauză ar fi fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia sau ar fi fost informată legal. În acest sens, prin încheierea din data de 8 iunie 2023, la considerentele căreia facem trimitere Curtea a constatat, analizând incidența în cauză a motivului de refuz de recunoaștere a hotărârii prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară, prevăzut de art. 299 alin. (2) lit. f) pct. (i) din Legea nr. 302/2004, că din actele dosarului rezultă doar că Decizia nr. BHDL(...)021 din data de 17.01.2022 definitivă la 16.03.2022 emisă de Bezirkshauptmannschaft Deutschlandsberg, deși a fost comunicată la adresa de domiciliu a intimatei, a fost de fapt primită de o persoană legitimată cu CI (...) care, potrivit fișei depuse la dosar, se numește Z., domiciliată în (...), jud. Maramureș, din restul datelor înscrise pe fișa persoanei respective, neputându-se stabili nicio legătură între aceasta și intimată. Totodată, a apreciat că dacă intimata ar fi primit hotărârea emisă de autoritățile austriece, prin care i se solicita să transmită numele persoanei care a condus autovehiculul ce figura înmatriculat pe numele ei, ar fi avut tot interesul să formuleze contestație împotriva acesteia, în care să expună situația autoturismului și chiar să comunice identitatea persoanei la care a vândut autoturismul încă din anul 2020 [față de care a inițiat demersuri pentru a-l obliga să transcrie autoturismul pe numele său, obiect al dosarului nr. (...) /302/2022 al Judecătoriei Sectorului 5 București].

Urmare a identificării unui motiv de refuz de recunoaștere Curtea a inițiat și a efectuat demersuri de consultare cu autoritatea austriacă emitentă a deciziei, potrivit dispozițiilor art. 299 alin. (3) din Legea nr. 302/2004. Totuși, în pofida solicitărilor repetate vizând precizarea poziției procesuale adresate Bezirkshauptmannschaft Deutschlandsberg, nu s-a primit un răspuns ci doar o confirmare oficială a primirii solicitărilor transmise.

Examinând așadar apelul declarat, în raport atât cu dispozițiile legale aplicabile, cât și cu actele și înscrisurile existente la dosar în urma demersurilor efectuate, Curtea, așa cum s-a arătat și în încheierea din data de 08.06.2023 va constata întemeiată susținerea intimatei – apelante în sensul că, în cadrul unei proceduri scrise, nu a fost informată personal sau printr-un reprezentant competent potrivit legislației române, cu privire la dreptul său de a formula contestație împotriva hotărârii prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară și reținând că este incident cazul de refuz de recunoaștere prevăzut de art. 299 alin. (2) lit. f) pct. (i) din Legea nr. 302/2004, Curtea va admite apelul declarat (...) și, pronunțând o nouă hotărâre, în temeiul art. 299 alin. (2) lit. f) pct. (i) din Legea nr. 302/2004, va respinge cererea de recunoaștere și executare a Deciziei nr. BHDL(...)021 din data de 17.01.2022, definitivă la data de 16.03.2022, emisă de Bezirkshauptmannschaft Deuchlandsberg (...).”

extras din decizia penală nr. 1897/20.12.2023 a Curții de Apel Cluj,
disponibilă la <https://www.rejust.ro/juris/ee7eeg242>

10. Parte responsabilă civilmente. Tardivitatea introducerii în cauză a asigurătorului de răspundere civilă auto. Apel admis

„(...) Analizând cu prioritate tardivitatea cererii de introducere în cauză a părții responsabile civilmente, invocată de către aceasta în primă instanță și reiterată prin cererea de apel, Curtea constată că, în cursul urmăririi penale, persoana vătămată a precizat că se constituie parte civilă, fără a indica despăgubirea solicitată, după cum s-a arătat și în rechizitoriu. Ulterior, persoana vătămată a formulat cerere de constituire civilă, cu precizarea cuantumului despăgubirilor solicitate, însă fără a solicita introducerea părții responsabile civilmente, această cerere fiind înregistrată la data de 22.11.2022, respectiv pe parcursul procedurii de cameră preliminară.

În ceea ce o privește pe partea civilă Spitalul Municipal (...), Curtea constată că aceasta a formulat cerere de constituire parte civilă pentru suma de 29.277,17 lei, înregistrată la Parchet în data de 05.10.2022, însă nici aceasta nu a solicitat introducerea în cauză a părții responsabile civilmente. Într-adevăr, având în vedere polița de asigurare emisă la data de 17.10.2019 de către societatea (...) SA, în cursul urmăririi penale, organul de poliție a emis o adresă către această societate, cu nr. 642962/20.06.2022, prin care a informat societatea de asigurare că în dosarul penal se efectuează cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă de către inculpatul (...). De asemenea, în referatul de terminare a urmăririi penale s-a menționat că societatea (...) SA are calitatea de persoană responsabilă civilmente, însă nici pe parcursul urmăririi penale și nici pe parcursul procedurii de cameră preliminară nu a fost formulată de către vreuna dintre părțile civile o cerere de introducere a acestei societăți, în calitate de parte responsabilă civilmente, sens în care în rechizitoriu nici nu a fost menționată această parte.

Or, cererea de introducere în cauză a părții responsabile civilmente trebuia să fie formulată de către partea civilă [procurorul fiind obligat să ceară introducerea în procesul penal a părții responsabile civilmente, conform art. 21 alin. (2) C.proc.pen., doar atunci când exercită acțiunea civilă], fiind lipsită de efecte din această perspectivă adresa de informare emisă de către organul de cercetare penală, conform celor de mai sus, către societatea de asigurare. (...)”.

extras din decizia penală nr. 1949/29.12.2023 a Curții de Apel Cluj,
disponibilă la <https://www.rejust.ro/juris/724d3d8g8>